

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 241.782 van 14 juni 2018
in de zaak A. 219.780/VII-39.725.**

In zake : de BVBA AQUA SAUNA PLEZIER
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Eva Pauwels
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Broederminstraat 9
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de GEMEENTE ESSEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom Swerts
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Antwerpsesteenweg 16-18
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :
Christel NOENS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim Mertens
kantoor houdend te 3580 Beringen
Paalsesteenweg 81
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 18 juli 2016, strekt tot de nietigverklaring van “de beslissing van 18 mei 2016 van het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente Essen houdende akteneming van de melding van [de BVBA Aqua Sauna Plezier] voor de verandering van de exploitatie van een klasse 3-inrichting”, gelegen aan de Melkerijstraat 4, bus c, te Essen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 6 september 2016. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur Ronny Vercruyssen heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 31 mei 2018.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Eva Pauwels, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Lennart Nijs, die loco advocaat Tom Swerts verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Philippe Dreesen, die loco advocaat Wim Mertens verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Ronny Vercruyssen heeft advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekende partij is sedert 2015 exploitant van een klasse 3-inrichting, een sauna-inrichting, gelegen in een appartementencomplex aan de Melkerijstraat 4 te Essen, waarin de tussenkomende partij een appartement betreft.

3.2. Op 3 juli 2006 neemt het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Essen (hierna: college) akte van de melding door Marc Boden van de uitbating van een klasse 3-inrichting, meer bepaald een zwembad met een oppervlakte van 27 m² (rubriek 32.8.1.1.a) en een jacuzzi (rubriek 32.8.1.2), op het gelijkvloers.

3.3. Het college neemt op 30 september 2015 akte van de overname door de verzoekende partij van het saunacomplex.

3.4. Op 9 december 2015 doet de verzoekende partij een regulariserende melding van een verandering van de bestaande klasse 3-inrichting, die ingedeeld blijft in de klasse 3.

3.5. Op 18 mei 2016 neemt het college akte van de melding van de veranderde “klasse 3 inrichting [die] voortaan omvat:

- [Rubriek] 3.4.1.a: het, zonder behandeling in een afvalwaterzuiveringsinstallatie, lozen van bedrijfsafvalwater dat geen van de in bijlage 2C bij titel I van het Vlareme bedoelde gevaarlijke stoffen bevat in concentraties hoger dan de indelingscriteria, vermeld in de kolom ‘indelingscriterium GS’ van artikel 3 van bijlage 2.3.1 van titel II van het Vlareme, met een debiet van 1,65 m³/u, 3,3 m³/d, 345,8 m³/jaar.
- [Rubriek] 17.4: de opslag van 100 l zuur en 250 l chloor in bussen van 25 l of kg in een lekbak waarvan de inhoud min. 110% bedraagt van het grootste recipiënt
- [Rubriek] 32.8.1.1.a: 2 zwembaden van 3 x 6 m, 3,5 x 5 m en een totale oppervlakte van 35,5 m²

- [Rubriek] 32.8.1.2: hot whirlpools, dompelbaden en plonsbaden.

Hierbij wordt opgemerkt dat rekening houdend met artikel 4.1.1.1 van Vlarem II de exploitatie van de inrichting op niveau -1 niet mag worden verdergezet, en dit voor:

- [Rubriek] 32.8.1.1.a: zwembad van 3,5 x 5 m en een totale oppervlakte van 17,5 m²
 - [Rubriek] 32.8.1.2: 1 jacuzzi op niveau -1
- mits naleving van de bijgevoegde algemene, sectorale en bijzondere milieuvoorwaarden”.

Dit is de bestreden beslissing. De bijgevoegde bijzondere milieuvoorwaarden luiden als volgt:

“Bijzonder

- De exploitant bezorgt uiterlijk 3 maanden na datum van dit besluit de akoestische studie volgens het meetprotocol zoals goedgekeurd op 31.03.2016, mits bijkomend een beoordeling te maken van het laagfrequent geluid (bv. van de pompen) en een toetsing uit te voeren van de NSG-curve. In de akoestische studie moet een toetsing gebeuren van de geluidsnormen voor unit Aqua-groen op het gelijkvloers, omdat de exploitatie van unit Aqua-blauw op basis van artikel 4.1.1.1 Vlarem II en de bepalingen van het ruimtelijk uitvoeringsplan Nieuwstraat-Oost niet mag worden verdergezet.
- Onverminderd andere voorwaarden inzake het voorkomen van geluidshinder is de exploitatie verboden op werkdagen vóór 07u00 en na 19u00. Op zon- en feestdagen gelden volgende openingsuren: 08u00 tot 16u00.
- De exploitant dient binnen de 9 maanden na datum van het besluit met een studie aan te tonen dat de inrichting over een afzonderlijk verluchtingssysteem beschikt en dat de inrichting dampdicht is.
- De deuren naar de gemeenschappelijke vertrekken moeten steeds gesloten zijn”.

IV. Ontvankelijkheid van de tussenkomst

Exceptie

4. De verzoekende partij betwist het belang van de tussenkomende partij om tussen te komen omdat het appartement van laatstgenoemde zich situeert “aan de achterzijde van het gebouw op de eerste en tweede verdieping terwijl de exploitatie van verzoekende partij plaatsvindt aan de voorzijde van het gebouw op het gelijkvloers en in de kelderverdieping”, dat appartement “‘ruimtelijk’ ook dermate verwijderd [is] van de exploitatieruimtes en ingang van de sauna” dat het onmogelijk is dat de tussenkomende partij “de opgesomde nadelen/hinder ingevolge deze exploitatie ook daadwerkelijk persoonlijk zou ondervinden” en omdat “er tot op heden ook nog nooit enige vorm van hinder ook effectief en objectief werd vastgesteld”.

Beoordeling

5. De tussenkomende partij woont in een appartement in hetzelfde gebouw als waar de inrichting van de verzoekende partij wordt geëxploiteerd.

De tussenkomende partij toont het rechtens vereiste belang om tussen te komen aan.

De exceptie wordt verworpen.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

Excepties

6. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het beroep. Zij werpt vooreerst op dat het voorwerp van het annulatieberoep “geen voor vernietiging vatbare administratieve rechtshandeling” is en dat “[m]instens dient te

worden opgemerkt dat verzoekende partij nergens stelt dat zij de nietigverklaring vordert van de bestreden beslissing voor zover er bijzondere voorwaarden worden opgelegd, noch nadien duidelijk afbakent welke voorwaarden zij in casu precies aanvecht”. Daarnaast voert zij aan dat de stelling van de verzoekende partij dat zij na de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan “terugvallen op de beslissingen van het CBS van 24 februari 2016 en 22 juni 2016 waardoor zij haar exploitatie zoals voorheen op regelmatige wijze verder zou kunnen zetten” manifest onjuist is.

7. De tussenkommende partij voegt toe dat de vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij niet tot voordeel strekt omdat de exploitatie afhangt van de beschikking over een stedenbouwkundige vergunning. Overeenkomstig artikel 5, § 2, tweede lid, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (hierna: milieuvergunningsdecreet) dient de verzoekende partij, om een meldingsplichtige inrichting uit te baten, eerst over een geldige stedenbouwkundige vergunning te beschikken. De vergunning van 25 januari 2012 waarop de verzoekende partij zich beroept, wordt bestreden door de tussenkommende partij met een beroep bij de deputatie van de provincieraad van Antwerpen, waar dit beroep nog steeds hangende is. De Raad van State dient minstens overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet de vergunningsbeslissing van 25 januari 2012 buiten toepassing te laten. Aangezien deze vergunningsbeslissing onwettig is, bestaat ook geen recht op exploitatie in hoofde van de verzoekende partij. Ten slotte wijst de tussenkommende partij erop dat in de beslissing van 22 juni 2016 het bestaan en de inhoud van de bestreden beslissing wordt bevestigd door de verwerende partij. De verzoekende partij heeft echter geen vordering ingesteld tegen deze latere beslissing van 22 juni 2016 die ondertussen definitief is geworden, zodat zij ook geen belang meer heeft bij de huidige vordering.

8. De verzoekende partij repliceert dat “de bestreden beslissing [...] geen ‘loutere aktename van een melding van een klasse 3-inrichting’” is en dat zij “onmogelijk in rechte kan opkomen tegen de in de bestreden beslissing opgelegde

bijzondere voorwaarden zonder die beslissing waarin ook al de overwegingen zijn opgenomen om tot die bijzondere voorwaarden te besluiten, in totaliteit aan te vechten. [...] Door enkel de bijzondere voorwaarden aan te vechten (indien dit überhaupt al mogelijk zou geweest zijn in casu, quod non) had verzoekende partij immers nooit de mogelijkheid gehad om via een annulatieberoep de oorzaak te bestrijden van het belangrijkste nadeel dat zij thans ondervindt, namelijk het verbod om de sauna-unit in de kelderverdieping nog verder te zetten wegens de beweerdelijk onvergunde functiewijzing en de beweerdelijke onmogelijkheid om dit nog te regulariseren wegens de eveneens beweerdelijke onverenigbaarheid met het toepasselijke RUP. Het is ook op grond van net die overwegingen en stellingen in de bestreden beslissing waartegen verzoekende partij nooit enig verweer heeft kunnen voeren dat mevrouw De Greef van Igean milieu & veiligheid niet lang na de bestreden beslissing al aan de deur van verzoekende partij stond in haar functie van intergemeentelijk toezichthouder en o.m. ook hieromtrent PV heeft opgesteld, gevolgd door o.a. een formele ‘aanmaning’ om de exploitatie in de kelderverdieping onmiddellijk stop te zetten [...]. In het PV heeft zij eigenlijk gewoon haar eigen stellingen uit de bestreden beslissing overgenomen. Zij is namelijk ook degene die in haar functie als medewerkster van de milieudienst van de gemeente Essen het stedenbouwkundig advies in het kader van de melding heeft verleend. Het is juist omdat het CBS met de bestreden beslissing op onwettige wijze veel meer beslist heeft dan louter akte te nemen van de melding van overname van een klasse 3 inrichting dat verzoekende partij dan ook van oordeel is dat deze beslissing al de in haar twee middelen aangehaalde artikelen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. [...] Tenslotte en ten overvloede wijst verzoekende partij er ook op dat verwerende partij zelf expliciet de beroepsmogelijkheid tegen de beslissing bij Uw Raad ter kennis heeft gebracht van verzoekende partij (nadat zij eerst foutief vermeld had dat tegen de beslissing beroep kon ingesteld worden bij de Deputatie van de provincie Antwerpen)”.

Voorts stelt zij dat zij “als exploitant en bestemming van de bestreden beslissing een evident rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd belang [heeft]. Zij is het rechtstreekse slachtoffer van de in de bestreden beslissing

opgelegde uiterst strenge bijzondere voorwaarde omtrent de openingsuren van Aqua-Groen en het opgelegde verbod tot verdere exploitatie van Aqua-Blauw (zelfs al zou men de ‘opmerking’ van het CBS omtrent het exploitatieverbod niet als een daadwerkelijke beslissing tot het opleggen van een verbod beschouwen, zoals weinig overtuigend geponeerd wordt door verwerende partij, dan nog is de beoordeling van het stedenbouwkundig luik in de bestreden beslissing de rechtstreekse oorzaak geweest van de latere aanmaning door de intergemeentelijk toezichthouder om de exploitatie onmiddellijk stop te zetten waarbij enkel en alleen op die beoordeling/interpretatie gesteund wordt). De combinatie van deze beide rechtstreekse gevolgen van de bestreden beslissing berokkenen verzoekende partij onmiskenbaar enorm grote schade daar zij haar exploitatie ziet terugvallen op nog slechts 20% van haar normale omzet. Indien [...] de thans bestreden beslissing vernietigd zou worden [...] is de beslissing van 24 februari 2016 [...] niet zonder voorwerp. [...] In het besluit van 22 juni 2016 wordt trouwens ook niet ‘beslist’ dat de beslissing van 24 februari 2016 zonder voorwerp is geworden. Dit werd niet opgenomen in het beschikkend gedeelte van het besluit. Het betreft een loutere overweging in het besluit. Daarenboven kan men zich afvragen wat de draagwijdte/betekenis is van dergelijke overweging. Betekent dit dat die beslissing dan uit het rechtsverkeer verdwenen zou zijn? Louter op basis van die overweging lijkt dit o.i. toch niet het geval te kunnen zijn. Deze overweging is duidelijk een ‘onhandige’ poging geweest om eerdere onwettigheden en onzorgvuldigheden toe te dekken. In de bestreden beslissing was men namelijk die eerdere beslissing omtrent dezelfde melding ‘vergeten’ te vermelden waardoor men wellicht hoopte dat de flagrante tegenstrijdigheid tussen de inhoud van die beslissing en die van de amper enkele maanden later genomen bestreden beslissing minder zou opvallen, wat evenwel niet gelukt is”. Zij argumenteert tot slot dat “[d]oordat de bestreden beslissing en dus ook de daarin opgenomen beoordeling van het stedenbouwkundige luik van de exploitatie in het rechtsverkeer zou blijven bestaan omdat verzoekende partij deze beslissing bij gebrek aan belang niet ontvankelijk zou kunnen bestrijden, zou dit dus eigenlijk onrechtstreeks betekenen dat verzoekende partij verondersteld zou worden impliciet met die beoordeling in te stemmen (te moeten instemmen) en er alle verdere nadelige gevolgen van te

moeten ondergaan zonder dat zij ooit op enig moment de mogelijkheid heeft gekregen hiertegen verweer te voeren... Qua onaanvaardbare cirkelredenering kan dit in ieder geval tellen. De onwettigheid van de stedenbouwkundige vergunning staat op dit moment helemaal nog niet vast. Dit is evenmin het geval wat de interpretatie van de draagwijdte van de stedenbouwkundige vergunning betreft in de bestreden beslissing. Noch is het tenslotte al een vaststaand feit dat de exploitatie in de kelderverdieping onverenigbaar zou zijn met de voorschriften van het toepasselijke RUP en dat er om die reden dus ook nooit een functiewijziging zou kunnen vergund worden. Ook dat laatste wordt stellig geponeerd in de bestreden beslissing. Zelfs indien we op heden al over het besluit van de Deputatie van de provincie Antwerpen inzake het bouwberoep van de tussenkomende partij tegen de vergunning voor de functiewijziging zouden beschikken (hetgeen niet het geval is), en daarin geoordeeld zou worden dat de functiewijziging nooit vergund werd, is het echter nog niet zeker enerzijds of hiertegen nog beroep zou ingesteld worden bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen en anderzijds of er toch niet nog een regularisatievergunning in dat geval zou kunnen verleend worden. Ook in dat laatste geval zouden er dan ook nog eens beroepsmogelijkheden voor verzoekende partij zijn. Ook indien er in het kader van handhaving nog actie ondernomen zou worden tegen verzoekende partij zal de beoordeling van het stedenbouwkundig luik uiteraard nog een grote rol spelen. Naargelang wanneer en naargelang welke acties kan en/of zal verzoekende partij zich nog kunnen, en moeten verdedigen wat de stedenbouwkundige aspecten betreft. Ook in dat geval zal het voor haar enorm belangrijk zijn dat de onwettige beoordeling in de bestreden beslissing uit het rechtsverkeer verdwenen zal zijn. Hoe dan ook zou de beoordeling van de wettigheid van deze stedenbouwkundige vergunning o.i. een veel te verregaande feitelijke beoordeling en appreciatie vergen terwijl de beoordeling door Uw Raad strikt beperkt is tot een louter marginale toetsing. Hierbij weze meteen ook opgemerkt dat de tussenkomende partij zowel in haar verzoekschrift tot tussenkomst als in haar toelichtende memorie eigenlijk gewoon de inhoud van haar bouwberoep bij de Deputatie heeft overgenomen, links en rechts zeer beperkt aangevuld om die inhoud in deze procedure overgegoten te krijgen. De tussenkomende partij lijkt thans via onderhavige procedure

onrechtstreeks alsnog de stedenbouwkundige vergunning aan te vechten aangezien zij dit rechtstreeks niet meer op ontvankelijke wijze blijkt te kunnen doen. Die stedenbouwkundige vergunning vormt evenwel geenszins het voorwerp van deze procedure. Verzoekende partij bespeurt in ieder geval weinig of geen elementen/argumenten die betrekking hebben op de thans bestreden beslissing. Een volledige beoordeling van de wettigheid van de stedenbouwkundige vergunning door Uw Raad is in casu niet aan de orde. Inzake stedenbouwkundige vergunningen werd trouwens de Raad voor Vergunningsbetwistingen als bevoegd administratief rechtscollege opgericht. [...] Indien de hierboven door verzoekende partij weerlegde cirkelredeneringen van verwerende en tussenkomende partij gevolgd zouden worden kunnen we m.i. evengoed alle regelgeving inzake de rechtsbescherming van een rechtsonderhorige tegen de overheid in de prullenbak gooien”.

Beoordeling

9. Luidens de op het geding toepasselijke versie van artikel 4, § 2, van het milieuvergunningsdecreet mag niemand, zonder daarvan vooraf melding te hebben gedaan, een inrichting die in de derde klasse is ingedeeld en geen onderdeel is van een inrichting die in de eerste of tweede klasse is ingedeeld, exploiteren of veranderen en bepaalt de Vlaamse regering de wijze waarop de melding dient te geschieden.

De op het geding toepasselijke versie van artikel 20, laatste lid, van het milieuvergunningsdecreet bepaalt dat de, voor de akteneming van de melding van een inrichting bevoegde overheid met het oog op de bescherming van de mens en het leefmilieu in de directe omgeving, bijzondere voorwaarden kan opleggen in zoverre deze geen emissiegrenswaarden bevatten en niet afwijken van de beste beschikbare technieken zoals beschreven in de algemene en sectorale milieuvoorwaarden en dat de Vlaamse regering nadere regels kan bepalen in verband met het opleggen en het bekendmaken van deze voorwaarden.

De op het geding toepasselijke versie van de artikelen 2 tot 4 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hierna: Vlarem I) regelen de wijze waarop de melding dient te geschieden. Artikel 4, §§ 1 en 3, van Vlarem I bepaalt dat het bevoegde college van burgemeester en schepenen akte neemt van de meldingen, bedoeld in artikel 2 en 3, en dat de exploitatie of verandering van een inrichting, zoals bedoeld in artikel 2, mag worden aangevat de dag na de datum dat de melding met alle vereiste gegevens conform artikel 2 werd gedaan op voorwaarde dat voldaan is aan het algemene inplantingsvoorschrift voor inrichtingen van derde klasse, vastgesteld in het artikel 4.1.1.1 van titel II van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (hierna: Vlarem II).

10. Uit de aangehaalde bepalingen blijkt dat inrichtingen van de derde klasse in beginsel niet kunnen worden verboden en dat de bevoegde overheid de melding van een inrichting die tot de derde klasse behoort, niet kan weigeren. Zij heeft derhalve voor het akte nemen van een melding van de exploitatie van een inrichting van derde klasse slechts een gebonden bevoegdheid wanneer is voldaan aan het algemeen inplantingsvoorschrift bedoeld in artikel 4.1.1.1 van Vlarem II. De bevoegde overheid beschikt in voorkomend geval wel over een discretionaire bevoegdheid om haar verplichte akteneming te onderwerpen aan bijzondere voorwaarden.

11. Het bestreden besluit neemt in artikel 1 akte van de melding die de verzoekende partij heeft gedaan. In datzelfde artikel 1 merkt het college op dat “rekening houdend met artikel 4.1.1.1 van Vlarem II de exploitatie van de inrichting op niveau -1 niet mag worden verdergezet”. De volgens dit artikel 1 - hoger aangehaalde - na te leven bijzondere voorwaarden worden als bijlage gevoegd bij het bestreden besluit. Artikel 2 van het bestreden besluit stelt dat deze “akteneming geldt als melding”. Artikel 3 van hetzelfde besluit bepaalt dat de algemene exploitatievoorwaarden strikt moeten worden nageleefd. Artikel 4

bepaalt dat de burgemeester de inschrijving zal bevelen van de melding in het daartoe bestemde register.

Dit beschikkend deel van het bestreden besluit wordt voorafgegaan, naast de weergave van het advies van Igean, door een aantal overwegingen met betrekking tot i) de uitbreiding van de rubriek 32.8.1.2 van Vlarem II, ii) de ontvangen klachten over geur- en lawaaihinder en ongedierte door vocht, en iii) stedenbouwkundige aspecten.

Geen van deze overwegingen hebben de akteneming door het college van de melding van de verzoekende partij in de weg gestaan.

12. De opmerking van het college in artikel 1 van het bestreden besluit voegt niets toe aan de rechtsorde. Het college heeft daadwerkelijk akte genomen van de gehele melding van de verzoekende partij. De opmerking van het college doet aan de akteneming van het college niets af. Deze opmerking van het college heeft het aanvatten door de verzoekende partij van de gemelde exploitatie, zoals mogelijk gemaakt door voormeld artikel 4 van Vlarem I, niet kunnen beletten.

13. Aan de akteneming koppelt het college wel bijzondere voorwaarden van een akoestische studie binnen een termijn van drie maanden, te respecteren opgelegde sluitingsuren, het bewijs binnen negen maanden van een afzonderlijk verluchtingssysteem voor de dampdichte inrichting, en het permanent sluiten van de deuren naar de gemeenschappelijke vertrekken.

14. Het eerste middel van de verzoekende partij heeft, uitgezonderd wat betreft de opgelegde sluitingsuren, geen betrekking op deze bijzondere voorwaarden. In een eerste grief stelt de verzoekende partij dat in de bestreden beslissing “[o]ver de beslissing van 24 februari 2016 [...] met geen woord [wordt] gerept” waardoor het rechtszekerheids- en zorgvuldigheidsbeginsel worden geschonden. Een tweede grief slaat op het overnemen van het advies van

“Igean milieu & advies over de stedenbouwkundige aspecten” waardoor “de artikelen 20 en 21 Vlare I alsmede het rechtszekerheidsbeginsel” worden geschonden. De verzoekende partij stelt in een volgende grief dat de overwegingen in het bestreden besluit “op het punt van de stedenbouwkundige aspecten [...] voor deze plotse ‘nieuwe’ stelling” de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 4.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en rechtszekerheidsbeginsel schenden, en dat het besluit van die overwegingen “dat de verdere exploitatie van sauna-unit Aqua-Blauw bijgevolg met onmiddellijke ingang verboden is [...] de bepalingen van Titel 6 VCRO (handhavingsmaatregelen) en deze van Hoofdstuk XVI DABM (toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen) en tevens ook het recht op verdediging van de exploitant, het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel” schendt.

15. Het voorgaande brengt de Raad van State tot de conclusie dat de bestreden akteneming onder de bijzondere voorwaarde van de te respecteren sluitingsuren, een voor vernietiging aanvechtbare bestuurshandeling is en dat de verzoekende partij slechts belang heeft bij haar beroep in zoverre zij betoogt dat zij gegriefd wordt door de opgelegde sluitingsuren.

16. De excepties van de verwerende en de tussenkomenende partij zijn deels gegrond, deels ongegrond.

17. Het annulatieberoep is deels ontvankelijk.

VI. Heropening debat

18. Er is door het deels onontvankelijk bevinden van het annulatieberoep geen aanleiding tot het onderzoek van het in het auditoraatsverslag gegrond bevonden eerste middel.

19. Het eerste middel is in het auditoraatsverslag niet onderzocht in zoverre de verzoekende partij stelt gegriefd te zijn door de in de bijzondere voorwaarden opgelegde sluitingsuren. Er is dus reden tot het opstellen van een aanvullend verslag in zoverre het annulatieberoep ontvankelijk werd bevonden.

BESLISSING

1. De Raad van State heropent het debat.

2. De Raad van State belast het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat met een aanvullend onderzoek.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van veertien juni tweeduizend achttien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Eric Brewaeys